

החדירה

דרמה וירטואלית ב-15 הבזקים

מעין אבן

למולל את הגוף למילים
להלל את הגוף במילים
לקלל את הגוף ואת המילים

נעמי: ראיתי פוסט שלך על דירה בכרם

(שתיקה)

עדיין רלוונטי?

דין: כן

מראה היום מ-19:00 עד 21:00

(שתיקה)

נעמי: איך הדירה?

דין: נדירה

(שתיקה)

נעמי: אז למה אתה עוזב?

(שתיקה)

דין: לא מתאים לי לגור שם לבד

נעמי: כתוב שהדירה מתאימה ליחיד

(שתיקה)

דין: גרתי שם עם מישהי

(שתיקה)

נעמי: אי אפשר לראות אותה בשעות האור?

דין: את בררנית

(שתיקה)

זה עוזר לך להיות בררנית?

נעמי: לא מכירה אפשרות אחרת

דין: תארי לך שהיית מכירה

שפתאום היית מקבלת סיכום של החיים המקבילים שלך

והיית מגלה שטעית בכל בחירה

ושבעצם היית יכולה להיות מאושרת

נעמי: למה אתה חושב שאני לא מאושרת?

דין: את מאושרת?

דין: לא באת בסוף

(שתיקה)

הגיע איזה זוג

(שתיקה)

העיניים שלהם בערו מציפייה

(שתיקה)

הם לקחו את הדירה

(שתיקה)

למה לא באת?

נעמי: למה אתה שואל?

דין: סקרנות

(שתיקה)

או דאגה

נעמי: תודה

(שתיקה)

דין: את נשארתי באותו מקום?

נעמי: בינתיים כן

דין: איפה?

נעמי: מה?

דין: איפה את גרה

נעמי: אה

פלורנטין

דין: שותפים?

נעמי: לצערי

דין: איך הם?

נעמי: פליטי הודו שחיים בסרט שהם חכמי זן

(שתיקה)

הם לא מזיקים

דין: אז למה אמרת שדחוף לך לעבור?

נעמי: אמרתי שדחוף?

דין: נשמעת דחופה

נעמי: איפה?

דין: כאן

נעמי: זה בראש שלך

דין: חזרתי לגור עם ההורים

(שתיקה)

הייתי רוצה לומר שזה זמני

אבל מסתמן שבאתי להשתכן פה

(שתיקה)

יש משהו מנחם בבית

כאילו כל השנים האחרונות היו סיוט

ועכשיו אני מתעורר במיטה שלי

ואני בעצם בן שמונה

נעמי: בחיים לא הייתי חוזרת לגור עם אמא שלי

(שתיקה)

ספר לי משהו אחר

(שתיקה)

דין: מה כבר יש לי לספר

נעמי: משהו אחר

(שתיקה)

דין: אוקיי

נכון הפסלים היוונים העתיקים הממש לבנים?

(שתיקה)

פעם היה להם צבע

(שתיקה)

הוא נשחק עם השנים

(שתיקה)

את קולטת?

כל החיים האמנו שהפסלים לבנים

והלובן הזה נקי כל כך וטהור

כאילו היוונים היו על-אנושיים

אבל הם צבעו את הפסלים וזה היה מכוער

נעמי: אתה רואה את זה הפוך

פעם היה יפה והכול נשחק

פעם היו צבעים והם התאדו

(שתיקה)

אפשר לומר שצבע מתאדה?

(שתיקה)

דין: את רוצה לומר שצבע מתאדה?

נעמי: כן
(שתיקה)

דין: אז אני מרשה

נעמי: היי דין

דין: היי נעמי

(שתיקה)

נעמי; בכלל קוראים לי נעמה

(שתיקה)

דין: אז למה נעמי?

נעמי: יפה יותר

(שתיקה)

כולם אוהבים דברים יפים

דין: את חושבת שאת יפה?

(שתיקה)

נעמי: יופי זה נושא קשוח לבוקר

דין: אני חוזר עכשיו מסשן עם הפסיכולוגית על טראומות מהצבא ועל געגועים לבחורות שנטשו אותי

ועל סבתא שלי שחטפה דמנציה ועל חרא מהילדות שנזכרתי בו כמו קלישאה מהלכת של מטופל

אז שיחה על יופי בשבילי היא דווקא פינוק

(שתיקה)

נעמי: סבתא שלך תהיה בסדר?

דין: היא לא מעניינת אותי

נעמי: אתה לא אוהב אותה?

(שתיקה)

דין: היא מתעללת באמא שלי כבר שנים

ואמא שלי חיכתה לחסד ממנה כל החיים

ועכשיו היא תופסת שכבר לא תהיה לה אמא

אז כל החרא שהוא סבתא שלי מטפטף עליה

והיא מתמלאת בחרא הזה

ומטפטפת אותו עליי

נעמי: מוכר להחריד

סבתא שלי חשבה שהיא דוכסית

ואבא שלי היה צריך לנאום בהלוויה שלה

הוא הבן היחיד שלה

אז כל מה שהוא אמר זה שכל הכבוד לה שהיא השיגה את המעמד שהיא רצתה בחיים

דין: לפעמים אני מתכנן את ההספד של אמא שלי ואז אני נחרד מכמה שאני לא זוכר כלום ממנה ואני

מוצא את עצמי מנסה לאסוף בדוחק כל מיני רגעים מצחיקים או סוחטי דמעות שהיו לנו יחד

בתקווה שאזכור אותם כשהיא תמות ואפציץ בהלוויה שלה עם הספד מופתי

נעמי: נזכרים אחרי המוות

(שתיקה)

כמו אחרי פרידה

(שתיקה)

אין לך מה לדאוג

(שתיקה)

דין: נכון אחרי שנפרדים כל העיר הופכת לאנדרטות?

בא לי לשים שלט בכיכר מגן דוד שכתוב בו: "כאן דין וניצן אכלו את הפסטה הכי דלוחה והשתכרו

מהיין הכי זול ופנטזו על הדירות בנחלת בנימין והאמינו שהחיים עומדים להיות בסדר"

ואולי אפשר ללכת רחוק יותר

גם בכיכר המושבות לשים שלט שבו יהיה כתוב: "כאן דין ורומי התמסטלו כמו ילדים בתיכון ואחר

כך רומי ליטפה לו את השיער והם התאהבו בפעם הראשונה"

נעמי: זה מתוק נורא שאתה מתייחס לכל שיט כזה כמו לאירוע היסטורי

דין: לא מכיר היסטוריה אחרת

(שתיקה)

בדרך חזרה הביתה מהפסיכולוגית ספרתי את כל הבחורות שאמרתי להן שאני אוהב אותן ואמרו לי

שהן אוהבות אותי בחזרה

(שתיקה)

כל פעם אני מתפתה להאמין שהחרא הזה אמתי

נעמי: כמה יצא לך?

דין: חמש

(שתיקה)

חשבתי שייצא יותר

אבל מסתבר שזה קרה בסך הכול עם חמש

(שתיקה)

עם כמה זה קרה לך?

(שתיקה)

נעמי: אחד

דין: נעמי

יש יותר מדי אנשים בעולם
ולכולם יש שמות ולכולם יש פנים
וכולם נראים שמחים
למה רק אנחנו לא מצליחים?

נעמי: מישהו צריך לעשות את העבודה השחורה
דין: אנחנו לא עושים כלום חוץ מעבודה שחורה
(שתיקה)

מתי נשתמש בצבעים?

נעמי: הצבעים התאדו
דין: הייתי רוצה לראות אותך בצבעים אנושיים
(שתיקה)

נעמי: אתה שואל אם בא לי להיפגש?
(שתיקה)

דין: אפשר לומר

נעמי: אז למה לנסח את זה כמו ילד בן 14 שחושב שהוא משורר?
(שתיקה)

דין: כי מתחת לשריון המחוספס שלי אני בעצם ילד בן 14 שחושב שהוא משורר
(שתיקה)

נעמי: שמור על השריון שלך
יש מלחמה בחוץ

דין: אנחנו במלחמה?

נעמי: כולם

(שתיקה)

גם אנחנו

(שתיקה)

דין: ואנחנו באותו הצד?

(שתיקה)

נעמי: עוד לא בחרתי צד

(שתיקה)

רוצה להיות בצד שלי?

דין: אני צריך קודם לדעת איזה צד זה

נעמי: בלי לדעת

(שתיקה)

רק כי זה הצד שלי

דין: פתאום נזכרתי שבקיץ של 2012 האמנתי שהאושר עומד לבוא שהנה הוא מגיע הנה הוא פה הכול רומז לקראת בואו ורק עכשיו בדיעבד אני קולט שזאת לא הייתה תחילתו של האושר אלא שיא האושר

שהאושר הוא תמיד לקראת תמיד כמעט ומעכשיו יש רק להתגעגע לקיץ ההוא
(שתיקה)

נעמי: למה בעצם אתה סובל כל כך?
(שתיקה)

דין: נמאס לי מהעולם ונמאס לי מעצמי

ונמאס לי מזה שנמאס לי

נעמי: אני לא מבינה מה אתה רוצה מעצמך

דין: אני לא מבין מה את רוצה מעצמך
(שתיקה)

נעמי: מה אני קשורה עכשיו?

דין: חשבת ששכחתי שאת קיימת?
(שתיקה)

נעמי: סתם שונאת את עצמי

דין: מה את שונאת בעצמך?
(שתיקה)

נעמי: הייתי עושה לך רשימה אבל אני אשמע כמו מתבגרת שמנה שמשחקת את עצמה אפלה

דין: אני רוצה לשמוע
(שתיקה)

נעמי: אני שונאת את הגוף שלי ואת האף שלי

ואת זה שאני עצלנית ובכיינית

ואובססיבית לאנשים

שאני לא מצליחה ליהנות מסקס

שאני קיצונית

שאני מתנתקת מאנשים בקלות

שכל הזמן אני מרגישה ששונאים אותי

שאני לא יודעת לשיר או אפילו לנגן

שאני לא יפה מספיק

שאני לא יוצאת מלופים רעים

שאני מאוימת מבנות
שאני לא מצליחה לתקשר עם אבא שלי
שאני כל שנה יותר דומה לאמא שלי
שאני חושבת שאני יודעת הכול
שאינ לי דעות
שאינ לי כישרון בשום דבר
שאני קלפטומנית
ששכבתי עם המון אנשים וסבלתי
שאני מנסה לנצח כל הזמן
שאי אפשר לאהוב אותי
שאף אחד לא ירצה אותי באמת
דין: את כל כך נפלאה
(שתיקה)
את לא רואה את זה?
(שתיקה)
נעמי: לא
אתה לא מכיר אותי
דין: אני מכיר
ואת מה שאני לא מכיר - אני רוצה להכיר
(שתיקה)
נעמי: תיזהר
אני עלולה להאמין לך

נעמי: החלטתי להתנזר מסקס

(שתיקה)

דין: פעם האמנתי שסקס זה קדוש

נעמי: איך אפשר להאמין בזה?

(שתיקה)

דין: פתאום אני הופך למישהי אחרת

שהיא פתאום אני

ושנינו לגמרי אנחנו

ושנינו לגמרי משהו אחר

נעמי: חכה שמישהו ידחוף את הזין שלו לתוכך

(שתיקה)

זה לא קדוש

קוראים לזה "חדירה"

כמו שצבא חודר לשטח אויב

מה שנקרא: "כל הזין"

זה אלים נורא

דין: את יודעת מה אלים?

כשאתה מרשה למישהי לחדור לתוכך

לחדור מלשון חדר

כשאתה מכניס מישהי אל עומק החדר שלך

ומראה לה כל מה שיש בו

והיא רואה ורואה ואומרת כי טוב ומנשקת כי טוב

ואז יום אחד אתה מתעורר לקול של טריקת דלת שנשמעת כמו הירייה הראשונה במטווחים כשאתה

קולט שמכשירים אותך להרוג

אתה שומע את הטריקה ומבין שהיא הסתלקה ושעכשיו אתה שוב לבד בחדר שלך

וכל השאלות נשאלות והיא שותקת ולא מגלה לך למה

ואתה מתחנן שהיא תכה אותך או תקלל אותך

כל דבר חוץ מהמבט החתולי שמכריז שאתה לגמרי על הזין שלה

ובסוף היא עונה: "אין לי על מה לקלל אותך, אין לי גם על מה לברך"

כלומר: ראיתי אותך ואת החדר שלך ואני יודעת שאין בך כלום

אני יודעת כמה אתה חלול ולא אכפת לי

(שתיקה)

נעמי: זה היה מאוד ספציפי

דין: החיים ספציפיים נעמי

גם את וגם אני

(שתיקה)

נעמי: אתה נוזף בי?

(שתיקה)

על מה?

(שתיקה)

שאני לא רוצה לפגוש אותך?

דין: את לא רוצה?

(שתיקה)

אני כאן בינתיים

(שתיקה)

נעמי: זה טוב לי שאתה כאן

דין: קבלי עובדה מסעירה
 יש שיר שתוכנן במיוחד כדי להאט את קצב הלב ולהוריד את לחץ הדם
 והוכח שהוא מפחית את רמת החרדה ב-65%
 (שתיקה)

נעמי: זה באמת עובד?

דין: לא יודע

החרדה שלי תמיד על 1000%

נעמי: שמעת את השיר?

דין: אני שומע עכשיו

(שתיקה)

נעמי: שלח גם לי

דין: הנה בבקשה

(שתיקה)

נעמי: אני בחרדה שהשיר לא יוריד לי את החרדה

דין: איך מחשבים בכלל אחוזים של חרדה

(שתיקה)

נעמי: זאת פשוט מוזיקה

מוזיקה מחרידה

מאכזב מאוד

אני דורשת פיצוי

דין: מה כבר יש לי להביא לך

(שתיקה)

נעמי: קח חרדה אחת שלי

תביא בתמורה חרדה אחת שלך

(שתיקה)

הנה במיוחד בשבילך החרדה החברתית שלי

דין: תודה על החרדה

קבלי בתמורה את חרדת העל שלי

(שתיקה)

נעמי: שהיא?

דין: החרדה שכל שאר החרדות מנבאות אמת

נעמי: אוי

זה זוועה

(שתיקה)

עכשיו נחליף משאלות

(שתיקה)

הלוואי שיהיה לי בית שאני ארגיש בו בבית
(שתיקה)

דין: הלוואי שמישהי תראה אותי לגמרי כמו שאני
ושתרשה לי לספר לה הכול

ואז תאמר לי שזה טוב ככה, כמו שאני

נעמי: הלוואי שאכיר מישהו שלא יגעיל אותי
בגוף שלו במילים שלו בעיניים שלו

דין: הלוואי שאצליח למצוא עניין במשהו חוץ מטלוויזיה וסמים

נעמי: הלוואי שיהיה לי מספיק כסף בשביל להפסיק לשעבד את עצמי למען סחים שיכורים

דין: הלוואי שאפסיק להתגעגע כל הזמן

נעמי: הלוואי שמישהו יתגעגע אליי

דין: הלוואי שאקום יום אחד בבוקר בלי לרצות למות

נעמי: הלוואי שאסתכל במראה ואוהב את מה שאני רואה

דין: הלוואי שאלך לישון כל לילה באמונה שניצחתי

נעמי: הלוואי שאשכב עם מישהו שיבהיר לי סוף כל סוף מה הקטע עם סקס

דין: הלוואי שכל החיים יהיו הקיץ של 2012

נעמי: הלוואי שאהיה שוב בת חמש

דין: הלוואי שאחזור לרחם ולא אדרש שוב לצאת

נעמי: הלוואי שארצה משהו באמת

דין: הלוואי שאהפוך לריק שהייתי לפני שאבא שיגר את הזרע שלו לתוך אמא שלי

(שתיקה)

נעמי: הלוואי שתפסיק לכתוב לי קלישאות

(שתיקה)

דין: הלוואי שניפגש

דין: איזה יום ארוך

נעמי: עשית משהו חשוב?

דין: לא

את?

נעמי: מה כבר יש לעשות

דין: עדיין לא נחתי היום

שנייה אחת

נעמי: אוי מאמי

דין: תכף הכול יהיה בסדר

כשאתרסק אל מיטתי הקדושה

(שתיקה)

את יודעת כמה זה יהיה

מדהים?

נעמי: כמה?

דין: קחי אורגזמה ותכפילי בעשר

נעמי: לא יודעת איך זה מרגיש

דין: אני מניח שפשוט כמו עשר אורגזמות

בטח אורגזמה

רגילה שלכן זה כמו עשר שלנו

ואצלכן זה גם

יכול לבוא בשרשרת

בסך הכול אלוהים פיצה אתכן על המחזור והדיכוי וההטרדות המיניות

נעמי: אני באמת לא יודעת איך זה מרגיש

דין: מה?

(שתיקה)

נעמי: לא רוצה לדבר על זה

דין: לא הבנתי

על מה?

(שתיקה)

נעמי: אני לא יודעת מה זאת אורגזמה

דין: אף פעם לא גמרת?

(שתיקה)

נעמי: אני ממש שונאת לדבר על זה

דין: למה?

(שתיקה)

נעמי: כי זה פתטי

דין: את מדברת על זה הרבה?

נעמי: לא

(שתיקה)

אתה אולי השני שיודע

דין: אף פעם לא גמרת? גם לא עם עצמך?

נעמי: אתה יותר רכלנית מאמא שלי

דין: לא מחפש רכילות

את חשובה לי

(שתיקה)

נעמי: טוב

דין: אני באמת מתכוון לזה

אף פעם לא אוננת?

(שתיקה)

נעמי: זה לא שלא אוננתי

לא הצלחתי לגמור

דין: כמה ניסית?

פעם אחת? עשר פעמים? מאה פעמים?

נעמי: ניסיתי מספיק

דין: על מה את חושבת כשאת מאוננת?

נעמי: על התחושה בגוף

דין: ניסית פעם לפנטז על משהו?

נעמי: אני לא יודעת לפנטז

דין: ניסית?

נעמי: ברור שניסיתי

דין: ומה קרה?

נעמי: התסריטים המיניים שלי מופרכים ומאולצים כמו סרטי תיכון במקיף יהוד

דין: את רוצה אולי שאני אעזור לך לפנטז?

(שתיקה)

נעמי: עכשיו?

דין: את לבד?

נעמי: כן

דין: ואת עושה משהו?

נעמי: מה כבר יש לעשות?

דין: אז כן עכשיו

(שתיקה)

נעמי: אבל איך?

(שתיקה)

דין : אני יכול לכתוב לך על מה לפנטז
(שתיקה)

נעמי : לא נראה לי שזה יעבוד
(שתיקה)

דין : זה יכול יעבוד
אם תשתפי פעולה
(שתיקה)

הלחצתי אותך?
בסדר לא חייבים
נעמי : אתה באמת רוצה?
(שתיקה)

דין : רק אם את באמת רוצה
(שתיקה)

נעמי : אני רוצה
(שתיקה)

דין : אבל את צריכה להיות אתי בזה
את אתי?

נעמי : נראה לי

דין : בלי נראה לי
את אתי?

נעמי : כן

דין : יפה

תבחרי מישהו שאם היה לך זין הוא היה עומד כשהיית חושבת עליו

נעמי : אני צריכה עכשיו לדמיין שיש לי זין?

דין : פשוט תבחרי מישהו שהיית רוצה לזיין
יש לך מישהו כזה?

נעמי : ברור

קובי מידן

סתם

כן אני חושבת שיש לי

דין : יופי

נעמי את אתי?

נעמי : כן

דין : אז מתחילים

דמיני שהוא נכנס לחדר שלך

את רואה אותו?

(שתיקה)

נעמי : אני צריכה לענות?

דין : כן

נעמי: אוקיי

אז כן

דין: יופי

גם הוא רואה אותך

הוא רואה אותך באמת

העיניים שלו שוטפות אותך

ואת מביטה בו והוא מביט בך והעיניים שלכם לפותות זו בזו

ועכשיו הוא כבר ממש לידך

כמעט נוגע בך

אבל עדיין לא

בין השפתיים שלו לשפתיים שלך מפריד בקושי סנטימטר

אבל הבקושי-סנטימטר הזה משגע אותך

את כמעט מתפקעת מלרצות

ואת מתחננת שיבוא אליך כבר

המבטים שלכם נשארים תלויים אחד בשני

פתאום הוא תולש ממנו וממך את כל הבגדים

כאילו הוא משיל מעליכם קליפות מיותרות

מה היית רוצה שהוא יעשה עכשיו?

(שתיקה)

נעמי: לענות?

דין: כן

(שתיקה)

נעמי: בכנות?

(שתיקה)

דין: בכנות

(שתיקה)

נעמי: שינשק אותי בצוואר

(שתיקה)

דין: עם רוק?

(שתיקה)

נעמי: לא לא

דין: הוא מנשק בלי רוק

נעמי: רגע אני יכולה לכבות את האור?

דין: ברור

כיבית?

נעמי: כן

דין: את איתי?

נעמי: כן

דין: אני ממשיך

נעמי: אני אתך

דין: הוא מפזר נשיקות קטנות ועדינות על העורף שלך

ובזהירות הוא מתקדם אל האוזן

הוא נשך עכשיו את התנוך שלך

הרגשת?

(שתיקה)

נעמי: כן

דין: מהאוזן הוא יורד אל החזה

הלשון שלו מחוספסת והשפתיים רכות

את מרגישה אותו?

(שתיקה)

נעמי: כן

דין: איפה הכי היית רוצה שהוא ינשק אותך עכשיו?

(שתיקה)

נעמי: אני רוצה עוד למטה

דין: לאן?

נעמי: אני רוצה שתנשק אותי שם

(שתיקה)

דין: אז תמשכי אותו לשם

(שתיקה)

נעמי: בכוח?

דין: מותר לך הכול

הוא שלך

את מושכת אותו?

נעמי: כן

דין: עכשיו הוא שם

נעמי: אני מרגישה

(שתיקה)

דין: הוא כמעט שם

אבל רק כמעט

את מרגישה את הנשימות שלו בתוכך

ובדיוק כשאת לא יכולה כבר להתאפק

הלשון שלו נכנסת

ואת רועדת ורוטטת

והוא רועד ורוטט יחד אתך

הוא מנגן עליך

ואת מתנגנת דרכו

נעמי: די עם הדימויים

אני רוצה שתיכנס כבר לגמרי

(שתיקה)

דין: עכשיו?

(שתיקה)

הוא נכנס

את מרגישה אותו?

נעמי: כן

(שתיקה)

אני קרובה

(שתיקה)

תגיד לי שאתה רוצה שאני אגמור

(שתיקה)

דין: אני רוצה שתגמרי

נעמי:

(שתיקה)

תגמור אתי

(שתיקה)

אני קרובה נורא

(שתיקה)

תגמור אתי

(שתיקה)

נעמי: אני לא יודעת איך להודות לך

(שתיקה)

על אתמול

(שתיקה)

דין: זה בסדר

נעמי: איך עשית את זה?

(שתיקה)

דין: את עשית את זה

נעמי: גם אתה היית שם

(שתיקה)

דין: מקווה שזה היה לך נעים

נעמי: ברור שזה היה נעים

(שתיקה)

דין: אז מזל טוב

(שתיקה)

נעמי: לא אמרת לי בכלל איך אתה הרגשת

(שתיקה)

דין: מה זה משנה?

(שתיקה)

נעמי: עשית את זה הרבה פעמים?

דין: את מה?

נעמי: את מה שעשית לי

(שתיקה)

דין: אף פעם לא עשיתי את זה

(שתיקה)

נעמי: אז זה באמת רק שלנו

(שתיקה)

אני רוצה לדעת איך זה הרגיש לך

(שתיקה)

דין: לא יודע

נעמי: אתה יכול פשוט לסנן אותי אם אין לך כוח אליי

דין: זה לא קשור אלייך

נעמי: אז מה הקטע שלך?

(שתיקה)

דין: היה לי יום מעורפל
חזרתי מהעבודה ולא הרגשתי כלום
לא צער לא פחד לא געגוע
חשבתי שאולי שיר יפה יפיח בי חיים
אבל לא מצאתי אף שיר יפה בעולם
ניסיתי להיזכר במוזיקאים שאני אוהב
כולם נראו לי מפגרים וטפלים
בהיתי כמו זומבי ב-Youtube ולא הרגשתי שום דבר
כאילו חיכיתי שהשיר היפה ייפול עליי מהשמיים
שיהיה שיר חדש שאף אחד עוד לא שמע בעולם
שיר שנכתב במיוחד בשבילי
ולא הרגשתי כלום
ולא מצאתי כלום
ולא רציתי כלום
ואז הבנתי את הדבר הכי נורא:
כל מה שאני רוצה זה לרצות
וזה הלופ הנצחי שאין לו מוצא
כי אין הבדל בין לרצות לרצות ובין לרצות לרצות
ובין לרצות לרצות לרצות לרצות לרצות
זה רצון שאסור לפגוש פנים מול פנים
הוא כמו אלוהים
ולא הזהירו אותנו לשווא שאם נסתכל לאלוהים בעיניים נמות במקום
בשביל זה מחפשים דברים אחרים לרצות
בשביל זה מתאהבים
(שתיקה)
עכשיו אני לא רוצה שום דבר
(שתיקה)
גם לא רוצה לרצות
(שתיקה)
רוצה רק שקט
(שתיקה)
אני מותש
(שתיקה)
אני מותש מלקום בבוקר מלישון בלילה בידיעה שבבוקר שאחרי שוב אקום ובלילה שאחרי שוב אלך לישון
מלהתעקש לחיות ולצאת כל יום למלחמה המפגרת הזאת ותמיד להפסיד בכל הקרבות
(שתיקה)
נעמי: גם אני מותשת
אפשר להיות מותשים יחד

נעמי: נעלמת לי

(שתיקה)

דין: נעלמתי לעצמי

נעמי: איפה אתה?

(שתיקה)

דין: אין אותי

נעמי: מה קרה?

(שתיקה)

דין: כל מיני שטויות

נעמי: כמו מה?

(שתיקה)

דין: המצב של סבתא שלי החמיר

ההורים שלי איבדו את זה לגמרי

משתגע מלגור בבית

(שתיקה)

נעמי: אני יכולה לנחם אותך?

דין: לא

נעמי: גם לי קרה המון שיט

דין: זה לא עובד עליי

לכל איש יש שיט שנתן לו אלוהים

נעמי: לי זה עוזר לדעת שגם אחרים ככה

(שתיקה)

דין: שמח בשבילך

(שתיקה)

נעמי: טוב

אני קולטת שאתה לא פה

(שתיקה)

נדבר כשתחזור לעצמך?

(שתיקה)

דין: אני לא מתכוון לחזור לעצמי

היה לי רע בעצמי

נעמי: ועכשיו?

איך אתה עכשיו?

נעמי: סליחה על אתמול

הייתי ממש שיכורה

(שתיקה)

דין: הכול בסדר

(שתיקה)

נעמי: מישהו סיפר לי אתמול שבמשך כל ההיסטוריה חיו רק עוד מאה מיליארד אנשים חוץ

מהאנשים שחיים היום

(שתיקה)

חשבתי עליך

(שתיקה)

דין: למה?

נעמי: כי אתה אוהב עובדות לא חשובות

(שתיקה)

וגם כי זה עצוב

(שתיקה)

חיים היום המון אנשים

יותר מאי פעם

ואנחנו לא עושים כלום

(שתיקה)

כולם יושבים בבית שלהם ומחכים

(שתיקה)

גם אתה

גם אני

(שתיקה)

דין: מה אפשר לעשות?

נעמי: הכול

(שתיקה)

בתקופה של לאונרדו דה וינצ'י היו בעולם חצי מיליארד אנשים בערך

(שתיקה)

סטטיסטית אמורים לחיות היום בעולם משהו כמו 14 לאונרדואים

(שתיקה)

איפה הם?

(שתיקה)

עזוב את לאונרדו

איפה אתה?

דין: מה?

נעמי: אתה כבר לא פה

(שתיקה)

דין: יש לי עוד דברים בחיים

נעמי: כמו מה?

(שתיקה)

דין: לא מתכוון לענות על זה

נעמי: כי אין לך תשובה?

דין: כי זאת שאלה מפגרת

(שתיקה)

נעמי: אז אני אענה במקומך

אתה נרקב בחדר שלך ומפחד שאולי אתה אחד מה-14

(שתיקה)

אל תדאג

אתה לא לאונרדו

נעמי: אמרת לי לעדכן אותך כשאני מחליטה

(שתיקה)

אז הנה אני מחליטה

(שתיקה)

בוא ניפגש

(שתיקה)

אתה פה?

דין: כן

(שתיקה)

נעמי: אז נפגשים?

(שתיקה)

דין: לא יודע אם יהיה לי זמן

נעמי: מה אתה מזיין את השכל

במה אתה כבר עסוק

(שתיקה)

דין: אמרתי לך קורים עכשיו מלא דברים

(שתיקה)

נעמי: איך שאתה רוצה

(שתיקה)

דין: אל תיעלבי

נעמי: מה יש להיעלב

זה פשוט מטומטם

(שתיקה)

אתה יכול לפחות להמציא תירוץ

(שתיקה)

דין: אין לי חשק לשקר לך

נעמי: אז לפחות תאמר אמת

(שתיקה)

דין: זאת האמת

(שתיקה)

נעמי: טוב

(שתיקה)

דין: טוב

(שתיקה)

נעמי: זהו?

דין: מה?

נעמי: לא מדברים יותר?

(שתיקה)

דין: למה את דרמטית

נעמי: לאן נעלמת לאונרדו?

(שתיקה)

דין: אני פה

(שתיקה)

נעמי: לא מאמינה לך

דין: אני חייב לך משהו?

(שתיקה)

נעמי: חלילה

דין: אז למה את דורשת ממני דין וחשבון?

נעמי: לא דורשת כלום

דין: מה את רוצה?

נעמי: לא רוצה כלום

(שתיקה)

דין: סבבה

(שתיקה)

נעמי: הייתי בטוחה שכבר קלטתי שכולם בני זונות

ושלמדתי לא לצפות מאף אחד לשום דבר

דין: ואז אכזבת את עצמך

נעמי: לא

אתה

(שתיקה)

דין: אם את מצפה כשאת יודעת שאין למה לצפות

זאת אשמתך

(שתיקה)

את לא יודעת מי אני

(שתיקה)

נעמי: אתה צודק

וזה מה שהכי נורא

נעמי: למה עשית את זה?

(שתיקה)

דין: מה עשיתי?

נעמי: גרמת לי לגמור

(שתיקה)

דין: אמרת שאת לא מצליחה לבד

נעמי: אבל למה עשית את זה?

דין: לעזור לך

נעמי: למה רצית לעזור לי?

(שתיקה)

דין: למה לא?

נעמי: כי לא אכפת לך ממני

כי אתה לא מכיר אותי

(שתיקה)

גם אתה אוונת

(שתיקה)

נכון?

(שתיקה)

הרגשתי אותך מאונן

(שתיקה)

דין: המשחקים שלך מרחיקים אותי ממך

נעמי: לאן עוד יש לך להתרחק?

אתה בקצה השני של העולם

העולם עגול

אם תלך רחוק יותר בסוף תחזור לכאן

(שתיקה)

אז עכשיו אתה מפסיק לענות?

(שתיקה)

אתה יודע שאני יכולה לראות שאתה רואה את ההודעות נכון?

(שתיקה)

אתה קטן

ופתטי

ומפונק

מעמיד פנים שאתה אומלל ומאשים את כל העולם וכועס על כולם שאתה נכשל

(שתיקה)

יש אנשים שבאמת סובלים

(שתיקה)

אתה מדבר על סבל רק כי אתה חושב שזה יפה לך

(שתיקה)

הלוואי שהיית מרגיש סבל אמתי

הלוואי שהיית יודע איך זה באמת מרגיש לשנוא את עצמך

(שתיקה)

אתה לא יודע לשנוא

ולא יודע לאהוב

(שתיקה)

אתה רואה רק את עצמך

(שתיקה)

אני מאחלת לך שתמשיך להיות כלוא בעצמך

ושתיחנק מהסירחון של עצמך ושתנסה לברוח מעצמך ושעדיין תישאר עצמך

הנה לך ברכה שהיא גם קללה

כי יש לי על מה לברך אותך

ויש לי גם על מה לקלל